

[Viggo Starcke.]

gen til og trækken fra og alle kontrolforanstaltninger. Endelig kommer så selve skatteopkrævningen og betalingen, inkquisitionens nedværdigende nærgåenhed og så som en lang, sort skygge bagefter: udpantningernes brutale operation.

Indkomstskatten er ved at blive inderlig forhadet, fordi den nedsætter den rigdomskabende proces, produktionen, og fordi den føles som et indgreb i folks velerhvervede ejendom og rettigheder, og endelig fordi den høje, progressive indkomstbeskatning ødelægger muligheden for en opsparing til formue, til kapital og til investering. Indkomstskatten er i det lange løb rettet imod arbejdet, og ved sin progressivitet kommer den særlig til at ramme overarbejde, og denne virkning holder mange mennesker tilbage fra at påtage sig et ekstraarbejde, som de ellers ville have udført. Målet må være dette, at det skabende arbejde, som hele samfundet lever af, bliver skattefrit og frigjort.

En særlig form inden for indkomstbeskatningen møder os i den såkaldte sambeskatning. Jeg hørte forleden dag om et ægtepar, hvor manden og konen har hver sin virksomhed. De har som så mange andre ladet sig skille, men lever stadig sammen, for ved at lade sig skille kunne de spare 9 000 kr. i skat om året. Det er måske et særligt tilfælde, men det er ikke enestående. Denne virkning af sambeskatningen fremmer umoraliteten og undergraver hjemmenes fundament.

Når folk sparer sammen, er formålet at sikre sig i fremtiden, men formuen beskattes gennem en formueskat, som andrager rundt regnet 150 mill. kr. om året og altså virker som en straf for at samle formue, en straf for at spare. I stedet for at nedbringe denne straf taler man om at indføre belønninger og begunstigelser for at få folk til at spare alligevel. Det er en mærkelig omvej og en mærkelig bagvendt politik.

Gennem ejendomsskylden og bygningskatterne rammer man den virksomhed, som det er at skabe boliger, butikker og kontorlokaler og hjem til mennesker. Op gennem årene har bygningsskatterne haft deres del af ansvaret for den bolignød, som stadig væk knuger befolkningen. Der er mange af bygningsmaterialerne, som er

kunstigt fordyret ved told, mange andre af dem er fordyret gennem restriktioner, og da bygningsmaterialerne er tunge og omfangsrige og næsten alle skal transporteres med lastbiler, kommer motorafgifterne og benzinskatterne til at tynge stærkt på byggevirksomheden og modvirke byggeriet. Mangelen af den gamle grundskyld har overalt fået byggegrundene til at stige, særlig i byernes omegn, hvor anlæg af baner og bilerne bringer efterspørgslen i vejret, og endelig spiller for byggeriets vedkommende den unormalt høje rente, vi har herhjemme, en meget stor rolle ved at fordyre byggeriet igennem meget store kurstab.

Huslejelovgivningen har medført ulighed for loven, med en kunstig lav leje i de gamle kvarterer, hvor ofte enlige ægtepar bor i 4, 5 og 6 værelers lejligheder, og en kunstig høj leje i de nye kvarterer, hvor de børnerige familier klumpes sammen i toværelses lejligheder, som ofte koster mere end de 6 værelers lejligheder. Derfor finder omflytningen, den normale rotation, ikke sted, hvorfor man ikke er i stand til at udnytte den boligmasse, som findes. Den bolignød, vi har, må derfor siges for en stor del at være politisk skabt.

Boligstøtteleven og hele statsfinansieringen af byggeriet har været med til at drive grundpriser, materialepriser, arbejds løn, mesterhonorarer, arkitekthonorarer og sagførerhonorarer op. Alt dette er drevet så stærkt i vejret, at de nye lejligheder, al statsstøtte til trods, er blevet så dyre, at unge mennesker ikke har råd til at bo i dem, fordi huslejen ofte kommer til at sluge en tredjedel af deres indtægt. Byggestøtteleven har et hovedansvar for den inflation, vi har herhjemme, og derfor trænger den til en revision, til en afvikling, til en liberalisering. Det vil i høj grad virke til at fremme boligbyggeriet, så folk igen kan få tag over hovedet.

Mange mennesker interesserer sig i denne tid stærkt for den nye ejendomsskyldvurdering, der viser, at både jordens og bygningernes værdi er steget. Der er nogle, som mener, at stigningen i jordværdien er en fiktiv stigning, en stigning, som ikke er reel. Dette er ikke rigtigt. Den er i virkeligheden reel, idet den pantegæld, som hviler på en ejendom, hvis værdi stiger, vil komme til at udgøre en mindre procent af værdien,